

“মৰমৰ সন্তানসকল – শিৱবাবাই ৰচনা কৰা এই বুদ্ধ যজ্ঞৰ তোমালোকে বহুত তৎৎৱাৱধান ল’ব লাগে, এয়া হৈছে বেহদৰ যজ্ঞ স্বৰাজ্য পাবৰ কাৰণে”

প্ৰশ্ন: এই বুদ্ধ যজ্ঞৰ প্ৰতি সন্মান কোনসকল সন্তানৰ থাকে?

উত্তৰ: যিসকলে ইয়াৰ বিশেষত্বক জানে। তোমালোকে জানা যে এই বুদ্ধ যজ্ঞৰ দ্বাৰা আমি কড়িৰ পৰা হীৰাতুল্য হৈ যাওঁ, ইয়াত গোটেই পুৰণি সৃষ্টি স্বাহা হয় (আহুতি যায়), এই পুৰণি শৰীৰটোকো স্বাহা কৰিব লাগে। কোনোধৰণৰ এনেকুৱা নীতিবহিৰ্ভূত কৰ্ম কৰিব নালাগে, যাৰ দ্বাৰা যজ্ঞত বিধিনি আছে। যেতিয়া এনেকুৱা ধ্যান (মনোযোগ) থাকিব তেতিয়াহে সন্মান ৰাখিব পাৰিব।

গীত: মাতা অ’ মাতা.....

ওঁম্ শান্তি। সন্তানসকলে গীতটি শুনিলে। যিয়ে ৰচিছে তেওঁ বেচেৰাইতো মাতাক নাজানেই। নাম শুনিলে জগত অম্বা। কিন্তু তেওঁ কোন আছিল, কি কৰি গ’ল, এইবোৰ তোমালোক সন্তানসকলৰ বাহিৰে কোনেও নাজানে। জগত অম্বা যদি আছে তেন্তে নিশ্চয় পিতাও আছে। কন্যাসকলো আছে আৰু সন্তানসকলো আছে। যিসকল জগত অম্বাৰ ওচৰলৈ যায়, তেওঁলোকৰ বুদ্ধিত এইটো বোধ নাই, কেৱল মূৰ্তিৰ পূজাৰী। দেৱীৰ আগত গৈ ভিক্ষা মাগে। এতিয়া এয়া হৈছে “ৰাজস্ব অশ্বমেধ অবিদ্যাৰী বুদ্ধ জ্ঞান যজ্ঞ”। ইয়াৰ ৰচয়িতা হৈছে মাতা-পিতা, ততৎৱম (তোমালোকৰ ক্ষেত্ৰতো তেনেকুৱাই)। তোমালোক সন্তানসকলে এই যজ্ঞৰ বহুত তৎৎৱাৱধান ল’ব লাগে। যজ্ঞৰ প্ৰতি বহুত সন্মান থাকিব লাগে। যজ্ঞৰ সম্পূৰ্ণ তৎৎৱাৱধান লোৱা হয়। এয়া হৈছে মুখ্য কাৰ্যালয়, আৰু শাখা আছে। মম্মা-বাবা আৰু তোমালোক সন্তানসকলে নিজৰ ভৱিষ্যত হীৰাতুল্য কৰি গঢ়ি আছা - এই যজ্ঞৰ দ্বাৰা। তেন্তে এনেকুৱা যজ্ঞৰ কিমান তৎৎৱাৱধান ল’ব লাগে আৰু সন্মান ৰাখিব লাগে। কিমান স্নেহ থাকিব লাগে। এয়া আমাৰ মম্মা, জগত অম্বাৰ যজ্ঞ। মম্মা-বাবাৰ যজ্ঞ সেয়েহে আমাৰ যজ্ঞ। যজ্ঞৰ বৃদ্ধি কৰিবলগীয়া হয় যে যজ্ঞলৈ আহি বহুত সন্তানে নিজৰ পিতাকৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লওঁক। যদিওবা নিজে ল’ব নোৱাৰে, নিজৰ আজৰি নাই তেন্তে ঠিক আছে অশ্বক নিমন্ত্ৰণ দিব লাগে। ইয়াৰ নামেই হৈছে ৰাজস্ব অশ্বমেধ জ্ঞান যজ্ঞ, যাৰ দ্বাৰা স্বৰাজ্য পোৱা যায়। এই যজ্ঞত পুৰণি শৰীৰটোকো স্বাহা কৰিবলগীয়া হয়। পিতাৰ হৈ যাব লাগে। যজ্ঞ কোনো ঘৰ নহয়, এয়া হৈছে বেহদৰ কথা। যি যজ্ঞত গোটেই বিশ্ব স্বাহা হ’ব (আহুতি যাব)। আগলৈ গৈ তোমালোকে দেখিবা এই যজ্ঞৰ কিমান সন্মান ৰাখে। ইয়াত বহুতে সন্মান নাৰাখে। যজ্ঞৰ ইমানবোৰ সন্তান আছে। সন্তান জন্ম হৈ থাকে গতিকে এই যজ্ঞৰ কিমান সন্মান ৰাখিব লাগে। কিন্তু বহুত আছে যিয়ে আদৰেই নকৰে। এয়া ইমান ডাঙৰ যজ্ঞ যাৰ দ্বাৰা মনুষ্য কড়িৰ পৰা হীৰাতুল্য, ভৰ্টাচাৰীৰ পৰা শ্বেষ্ঠাচাৰী হৈ যায় সেয়েহে বাবাই কয় - যদিও যজ্ঞ ৰচনা কৰা, এজনো যদি শ্বেষ্ঠাচাৰী হৈ উঠে তেন্তে পৰম সৌভাগ্য। ইমান লাখ লাখ মন্দিৰ আদি আছে, তাত কোনো শ্বেষ্ঠাচাৰী হৈ নুঠে। ইয়াততো কেৱল 3 খোজ ভূমি লাগে। কোনোবা আহিলে একেবাৰে জীৱন শুধৰণি হৈ যায়। যজ্ঞৰ প্ৰতি কিমান সন্মান থাকিব লাগে। বাবালৈ বহুতে লিখে বাবা আমি নিজৰ ঘৰত (সেৱাকেম্ব) খোলোঁনে। ভালবাবু সন্তানসকল, লাগিলে যজ্ঞ ভূমি তৈয়াৰ কৰা। কাৰোবাৰ নহয় কাৰোবাৰ কল্যাণ হ’ব। এই যজ্ঞৰ বহুত শ্বেষ্ঠ মহিমা আছে। যজ্ঞৰ ভূমি য’ত কন্যাসকলে অশ্বৰ কল্যাণ কৰি থাকে। এনেকুৱা যজ্ঞৰ বহুত মান হ’ব লাগে। কিন্তু সম্পূৰ্ণ জ্ঞান নথকাৰ বাবে ইমান সন্মান নাই। যজ্ঞত বিধিনি আনোঁতা বহুত আছে। এয়া শিৱবাবাৰ যজ্ঞ। গতিকে মাতা-পিতা একেলগে আছে। এওঁলোক মম্মা-বাবাৰ পৰাতো একোৱেই প্ৰাপ্তি নহয়। বেহদৰ পিতাৰ পৰাহে সকলোবোৰ পোৱা যায়। তেওঁ এজনই। মম্মা-বাবা বুলি কোৱা হয় শৰীৰধাৰীক। নিৰাকাৰজনৰতো শৰীৰ নাই। গতিকে পিতাই কয় যে সাকাৰৰো অনুগামী (শিষ্য) নহ’বা। মামেকম্ (মনেৰে কেৱল মোক) স্মৰণ কৰা। এওঁ বাবায়ো (বৰহমাবাবায়ো) মোক স্মৰণ কৰে। চিত্ৰত দেখুৱায় ৰাম, কৃষ্ণ, বৰহমা আদি সকলোৱে তেওঁক স্মৰণ কৰে। এনেকুৱা নহয়। তাতো কোনো স্মৰণ নকৰে। তেওঁলোকে প্ৰালবধ পাই গ’ল। তেওঁলোকে স্মৰণ কৰাৰ কিনো দৰকাৰ। আমি পতিত হৈছোঁ, আমিহে পান্ন হ’বলৈ স্মৰণ কৰিব লাগে। মহিমা এজনৰেই। তেওঁৰ কাৰণেই এওঁৰ মান হয়। তোমালোকে কোনো দেহধাৰীক স্মৰণ কৰিব নালাগে। দেহধাৰীৰ দ্বাৰা তেওঁৰ পৰিচয় পোৱা যায় কিন্তু স্মৰণ তেওঁক (শিৱবাবাক) কৰিব লাগে। বাবাও দেহধাৰী, সকলো পৰিচয় দিয়ে। কিন্তু বহুত এনেকুৱাও অবোধ সন্তান আছে যিসকলে কয় আমিহে পোনপটীয়াকৈ শিৱবাবাৰ শ্ৰেষ্ঠতাৰ দ্বাৰা জ্ঞান ল’ব পাৰোঁ। যদি এনেকুৱা হ’লহেঁতেন তেন্তে আকৌ এই ৰথত তেওঁৰ অহাৰ কি দৰকাৰ হ’ল। এনেকুৱাও আছে যিসকলে ভাবে এওঁ সাকাৰজনৰ লগত আমাৰ কি কাম। পিতাই কয় - মনমনাভৰ। তেওঁক স্মৰণ কৰা কিন্তু এওঁৰ মাধ্যমেৰে শুনায় নহয় জানো। আকৌ কৰমানুসৰি সন্মান ৰাখিবলগীয়া হয়। সন্মান তেওঁলোকেই ৰাখিব যিসকল কৰম অনুসৰি গান্ধীত বহোঁতা হ’ব। মম্মা-বাবা প্ৰথমে ৰাজগান্ধীত বহিব। পুনৰ তেওঁলোকক অনুসৰণ কৰিব লাগে। বহুত প্ৰজা তৈয়াৰ কৰিব লাগে। পদো বহুত উচ্চ। ভয় কৰিবলগীয়া একো কথা নাই। উৰাজাহাজত কোনোবা নতুন উঠিলে তেতিয়া যেন ভয় কৰে। কাৰোবাকতো চোৱা চম্ৰ পৃষ্ঠলৈ গৈ থাকে। অভয়াসৰ কথা নহয় জানো। কিন্তু তাৰ দ্বাৰা লাভ একোৱেই নহয়, এইটো তোমালোকে জানা। তেওঁলোকে ভাবে যে চম্ৰ পৃষ্ঠতো ৰাজধানী স্থাপন কৰিব। কিন্তু এয়া একোৱেই নহ’ব। পতন হয় নহয় জানো।

পতন আৰু উত্থানকো সন্তানসকলে বুজি পায়। চিৎৰও আছে, এওঁলোক লক্ষ্মী-নাৰায়ণে ৰাজত্ব কৰিছিল।

আজিতো চোৱা ভাৰত কিমান গৰিব। এইটোতো সৎ কথ। এওঁতো নিজেই লিখিছে গতিকে ইয়াত চিৰিৰ চিৎৰত দেখুৱাব লাগে। তাত হীৰাৰ মহল চিকমিকায়, ইয়াত আকৌ কড়ি দেখুৱাব লাগে। আগতে কড়ি চলিছিল। গুৰুদ্বাৰত কড়ি ৰাখিছিল। এতিয়াতো কোনেও পইচাও নাৰাখে চাগে। চিৰিৰ চিৎৰতো বহুত ভাল, ইয়াত বহুত কথা লিখিব পাৰা। মম্মা-বাবাৰ লগত সন্তানসকলৰো চিৎৰ থাকক আৰু ওপৰত আত্মসকলৰ বৃক্ষও। নতুন নতুন চিৎৰ তৈয়াৰ হৈ গৈ থাকিব। বুজাবলৈও সহজ হ'ব। পতন কেনেকৈ হয় পুনৰ উত্থান কেনেকৈ হয়। আমি নিৰাকাৰী সৃষ্টিলৈ গৈ পুনৰ সাকাৰী সৃষ্টিলৈ আহোঁ, বুজাবলৈ একেবাৰে সহজ। বুজি নাপালে তেন্তে বুজি পোৱা যায় ভাগ্যত নাই। নাটকখনক সাক্ষী হৈ প্ৰত্যক্ষ কৰা হয়। সন্তানসকলৰ যজ্ঞৰ প্ৰতি বহুত সন্মান থাকিব লাগে। যজ্ঞৰ এটা পইচাও নোসোধাকৈ তুলি লোৱা বা মাতা-পিতাৰ অনুমতি অবিহনে কাৰোবাক দিয়া, এইটো মহান পাপ। তোমালোকতো হৈছা সন্তান, যিকোনো সময়ত যিকোনো বস্তু পাব পাৰা। বেছিকৈ লৈ কিয় ৰাখিব লাগে। এনেকৈ ভাবে জানোচা নাপাও, গতিকে ভিতৰত ৰাখি থ'লে সেয়াই পুনৰ অন্তৰ দহি থাকে কিয়নো নীতিবৰ্হিত্ব কৰ্ম হয় নহয় জানো। বস্তুতো তোমালোকে যেতিয়াই-তেতিয়াই পাব পাৰা। পিতাই কৈছে অন্তিমকালত অকস্মাৎ যিকোনো লোক মৰিবতো পাৰে। গতিকে অন্তিম সময়ত যি পাপ কৰিছিল সেই সকলো আৰ্জনা সন্মুখত আহিব সেয়েহে বাবাই সদায় বুজায় ভিতৰত কোনোধৰণৰ খোকোজা থাকিব নালাগে। অন্তৰ স্বচ্ছ (পবিত্ৰ, শুদ্ধ) হ'লে তেতিয়া অন্তিম ক্ষণত একোৱেই সন্মুখত নাহিব। যজ্ঞৰ পৰাতো সকলো পাই থকা যায়। অনেক সন্তান আছে যাৰ ওচৰত বহুত ধন আছে। তেওঁলোকক কয় যেতিয়া দৰকাৰ হ'ব তেতিয়া খুজি ল'ম। কয় বাবা যেতিয়াই প্ৰয়োজন হয় আমি আহোঁ। যদিওবা পৱিত্ৰ হৈ নাথাকে। খোৱা-বোৱাৰো সংযম নাৰাখে। কিন্তু এইটো পণ কৰে - বাবা আমাৰ ওচৰত বহুত ধন পৰি আছে, এনেকৈয়ে হেৰাই যাব। মাজত কোনোবাই খাই পেলাব সেয়েহে যেতিয়া প্ৰয়োজন হয় খুজি ল'ব। বাবাই কয় ময়োনা কি কৰিম। ঘৰ নিৰ্মাণ কৰিবলগীয়া হ'লে আপোনাআপুনি আহি যায়। অনেক সন্তান বহি আছে নিজৰ ঘৰত। গতিকে এনেকুৱা সন্তানেও উচ্চ পদ প্ৰাপ্ত কৰি লয়। প্ৰজাৰ ভিতৰতো পদ কোনো কম নহয়। ৰজাসকলতকৈয়ো বহুত চহকীলোক যথেষ্ট ধনৱান হয় সেয়েহে ভিতৰি এনেকুৱা কোনো খেয়াল আনিব নালাগে। তোমালোকৰ প্ৰতিজ্ঞা হৈছে বাবা আপুনি যি খুৱাব..... তথাপিও সেই অনুসৰি নচলিলে তেতিয়া দুৰ্গতি হৈ যায়। পিতা আহিছে সংগতি দিবলৈ। যদি উচ্চ পদ নোপোৱা তেন্তে দুৰ্গতি বুলি কোৱা হ'ব নহয় জানো। তাতো বহুত চহকী, কোনোবা কম পদ, কোনোবা উচ্চ পদধাৰীতো আছে নহয় জানো। সন্তানসকলে শ্ৰীমতত পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। নিজৰ মতত চলিলে নিজকে ঠগে। এয়া শিৱবাবাই ৰচনা কৰা জ্ঞান যজ্ঞ। ইয়াৰ নামেই হৈছে ৰাজস্ব অশ্বমেধ অবিনাশী বৃক্ষ জ্ঞান যজ্ঞ। শিৱবাবা আহি স্বৰাজ্য দিয়ে। কাৰোবাৰ ভাগ্যত নাই, নাম প্ৰসিদ্ধ হ'বলগীয়া নাই তেন্তে মুখেৰে ভাল ভাল যুক্তি (পইণ্ট) নোলায়। কাকোৱে যদি নুবুজায় তেন্তে কোৱা হ'ব - নাম প্ৰসিদ্ধ হ'বলৈ এতিয়া সময় আছে, যাৰবাবে বুজোৱাৰ সময়ত মুখ্য মুখ্য যুক্তিসমূহ পাহৰি যায়। এইটোও বুজাব লাগে - এয়া ৰাজস্ব অশ্বমেধ অবিনাশী বৃক্ষ জ্ঞান যজ্ঞ, স্বৰাজ্য পাবৰ বাবে। ফলকতো লিখিব পাৰা। এই যজ্ঞত পুৰণি সৃষ্টিৰ সকলোবোৰ স্বাভাৱ হৈ যায়, যাৰবাবে এই মহাভাৰতৰ যুদ্ধ ঠিয় হৈ আছে। বিনাশৰ আগতে এই স্বৰাজ্য পদ ল'ব বিচৰা যদি আহি লোৱা। ফলকতো বহুত কিছু লিখিব পাৰা। লক্ষ্য-উদ্দেশ্যও আহি যায়। তলত লিখিব লাগে - স্বৰাজ্য পদ পোৱা যায়। যিমান সম্ভৱ স্পষ্ট লিখনি হ'ব লাগে যাতে যিকোনো লোকে পঢ়িলে বুজি পায়। বাবাই নিৰ্দেশনা দিয়ে এনেকুৱা এনেকুৱা ফলক তৈয়াৰ কৰা। এই কথাষাৰ নিশ্চয় লিখা। আগলৈ গৈ এই যজ্ঞৰ বহুত প্ৰভাৱ বিস্তাৰ হ'ব। ধুমুহাতো বহুত আহিব। কয় সৎঘৰ নাওঁ টুলুংভুটুং কৰিব কিন্তু ডুব নাযায়। কষীৰসাগৰ অভিমুখে যাব লাগে গতিকে বিষয় সাগৰৰ ফালে অন্তৰৰ আকৰ্ষণ থাকিব নালাগে। যিসকলে জ্ঞান নলয় তেওঁলোকৰ পাছত পৰি নিজৰ সময় নষ্ট কৰিব নালাগে। বুজনিতো বহুত সহজ।

তোমালোকেই পূজ্য দেৱী-দেৱতা আছিল, এতিয়া পূজাৰী হৈছা। পুনৰ পিতাই কয় মামেকম্ স্মৰণ কৰিলে তেতিয়া খাদ আঁতৰি যাব। তোমালোকৰ পাপ ভস্ম হৈ যাব আৰু কোনো উপায় নাই। এইটোৱে প্ৰকৃত উপায়। কিন্তু যোগত নাথাকে। দেহ-অভিমান বহুত আছে। দেহ-অভিমান যেতিয়া আঁতৰি তেতিয়াহে যোগযুক্ত হৈ থাকিব পাৰিব, তাৰপাছত কৰ্মাতীত অৱস্থা হ'ব। অন্তিমত কোনো বস্তুৱেই স্মৃতিলৈ আহিব নালাগে। কোনো কোনো সন্তানৰ কোনো বস্তুৰ প্ৰতি ইমান মোহ উৎপন্ন হৈ যায় যে কথাই নুসুধিবা। শিৱবাবাক কেতিয়াও স্মৰণ নকৰে। এনেকুৱা পিতাক বিশেষভাৱে স্মৰণ কৰিব লাগে। কোৱা হয় হাতেৰে কৰ্ম কৰি অন্তৰেৰে পিতাক স্মৰণ কৰা..... এনেকৈ কাচিৎহে কাৰোবাৰ স্মৃতি থাকে। চলনৰ দ্বাৰাহে গম পোৱা যায়। যজ্ঞৰ প্ৰতি সন্মান নাথাকে। এই যজ্ঞৰ বহুত তৎপাৰধান ল'ব লাগে। তৎপাৰধান ল'লা মানে বাবাক আনন্দিত কৰিলা। প্ৰত্যেকটো কথাৰে তৎপাৰধান ল'ব লাগে। গৰিবসকলৰ পা-পইচা এই যজ্ঞলৈ আহে যাৰ দ্বাৰা তেওঁলোক পদমপতি হয়। মাতাসকল যাৰ ওচৰত একোৱেই নাই, এটকা দুটকা, আঠ অনা যজ্ঞত দিয়ে তেওঁলোক পদমপতি হৈ যায় কিয়নো শ্ৰেষ্ঠ ভাৱনাৰে আনন্দেৰে আনে। পিতাই কয় - মই হওঁৱেই গৰিবৰ কল্যাণ কৰোঁতা। তোমালোক সন্তানসকলৰ বাবেই আহিছোঁ। কোনোবাই ৪ (আঠ) অনা লৈ আহে। বাবা ঘৰত এটা ইটা খটুৱাই দিয়ক। কেতিয়াবা দুমুঠি শস্যও লৈ আহে। তেওঁলোকৰতো বহুত (উপাৰ্জন) হৈ যায়। এটি এটি কণ মোহৰৰ (মুদ্ভাৰ) সমান হৈ যায়। এনেকুৱাতো নহয় যে তোমালোকে গৰিবসকলক বহি দান দিব লাগে। গৰিবসকলকতো তেওঁলোকে দান দিয়ে। এনেয়েতো জগতত অনেক গৰিব আছে। সকলো আহি ইয়াত বহি গ'লে তেন্তে মগজেই নষ্ট কৰি দিব। এনেকৈতো বহুতে কয় মই যজ্ঞত সৰ্মপণ হৈ যাওঁ। কিন্তু সাৱধানে ল'বলগীয়া হয়। এনেকুৱা যাতে নহয় যে যজ্ঞত আহি হুলস্থূলৰ সৃষ্টি কৰিব।

যজ্ঞততো বহুত পুণ্য আত্মা হ'ব লাগে। বহুত তৎৎবারধান ল'ব লাগে। যজ্ঞৰ প্ৰতি সন্মান থাকিব লাগে। যি ঈশ্বৰীয় যজ্ঞৰ পৰা আমি নিজৰ শৰীৰ নিৰ্বাহ কৰোঁ। যজ্ঞৰ পইচা কাৰোবাক দিয়াটো ডাঙৰ পাপ। এই পইচা হয়েই তেওঁলোকৰ বাবে যিসকল কড়িৰ পৰা হীৰাতুল্য হয়, ঈশ্বৰীয় সেৱাত আছে, বাকী গৰিব আদিক দিয়া এই দান-পুণ্যতো জন্ম-জন্মান্তৰ কৰি আহিছা। নামি নামি (অৱনমিত হৈ হৈ) পাপ আত্মাহে হৈ গ'লা।

তোমালোক সন্তানসকলে সকলোকে পিতাৰ পৰিচয় দিবৰ বাবে সৰু সৰু গাঁৱতো প্ৰদৰ্শনী অনুস্থিত কৰি থাকা। এজন গৰিবো যদি ওলাই আহে তেন্তে সেয়াও ভাল, ইয়াত কোনো খৰচতো নাই। লক্ষ্মী-নাৰায়ণে এই ৰাজ্য-ভাগ্য প্ৰাপ্ত কৰিলে, কি খৰচ কৰিলে। একোৱেই কৰা নাই। বিশ্বৰ বাদশ্বাহী (সাম্ৰাজ্য) পাবৰ বাবে খৰচতো একোৱেই নকৰিলে। তেওঁলোকে পৰস্পৰ কিমান যুদ্ধ কৰে। বাৰুদ আদিৰ কাৰণে কিমান খৰচ কৰে। ইয়াতো খৰচৰ কোনো কথাই নাই। কড়িৰ সমানো খৰচ নকৰাকৈয়ে, চেকেণ্ডত বিশ্বৰ বাদশ্বাহী (সাম্ৰাজ্য) লোৱা। 'অল্ফ'ক (পিতাক) স্মৰণ কৰা। 'বে' বাদশ্বাহী আছেই। পিতাই কয় - যিমান সম্ভৱ সঁচা অন্তৰেৰে সঁচা চাহাবক (শিৱপিতাক) ৰাজী কৰোৱা, তেতিয়া সঁচাখণ্ডৰ (সৎযুগৰ) মালিক হ'বগৈ। ইয়াত মিছা নচলিব। স্মৰণ কৰিব লাগে। এনেকুৱা নহয় যে আমিহে সন্তান হয়েই। স্মৰণ কৰাত যথেষ্ট পৰিশ্ৰম হয়। যদি কিবা বিৰ্কম কৰা তেন্তে বহুত গোলমালত আহি যাবা। বুদ্ধি স্থিৰ হৈ নাথাকিব। বাবাতো অনুভৱী হয় নহয় জানো। বাবাই শুনাই থাকে। বহুত সন্তানে নিজকে বৰ সিয়ান বুলি ভাবে কিন্তু বাবাই কয় বহুত পৰিশ্ৰম আছে। মায়াই বহুত বিধিনি আনে। ভালবাবু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(1) নিজৰ এই বুদ্ধ্য যজ্ঞৰ প্ৰতি বহুত সন্মান ৰাখিব লাগে। যজ্ঞৰ বাতাৱৰণ (বায়ুমণ্ডল) বহুত শুদ্ধ শক্তিশালী কৰি তোলাত সহযোগী হ'ব লাগে। ইয়াৰ স্নেহেৰে তৎৎবারধান ল'ব লাগে।

(2) নিজৰ ওচৰত একোৱেই লুকুৱাই ৰাখিব নালাগে। অন্তৰ স্বচ্ছ (পৰিত্ৰ) হ'লে ইচ্ছা পূৰ্ণ হৈ যাব। এই যজ্ঞৰ প্ৰতিটো কড়ি অমূল্য সেয়েহে এটি কড়িও বৰ্খথত নষ্ট কৰিব নালাগে। ইয়াৰ বৃদ্ধিত সহযোগ দিব লাগে।

বৰদান: কাৰণক নিবাৰণলৈ পৰিৱৰ্তন কৰি সৰ্বদা আগুৱাই যাওঁতা সৰ্মথ স্বৰূপ হোৱা
জ্ঞান মৰ্গত যিমান আগুৱাই যাবা সিমান মায়াই ভিন্ন ভিন্ন ৰূপেৰে পৰীক্ষা ল'বলৈ আহিব কিয়নো এই পৰীক্ষাসমূহেই আগবঢ়াই নিয়াৰ (উন্নতি কৰোৱাৰ) সাধন বগৰাই পেলোৱাৰ (অৱনমিত কৰোৱাৰ) নহয়। কিন্তু নিবাৰণৰ সলনি যদি কাৰণৰ কথা চিন্তা কৰা তেন্তে সময় আৰু শক্তি বৰ্খথত যায়। কাৰণৰ পৰিৱৰ্তে নিবাৰণৰ কথা চিন্তা কৰা আৰু এজন পিতাৰ স্মৃতিৰ লগনত মগন হৈ থাকা তেতিয়া সৰ্মথ স্বৰূপ হৈ নিবিঘন হৈ যাবা।

স্লেগান: মহাদানী তেওঁ যিয়ে নিজৰ দৃষ্টি, বৃত্তি আৰু স্মৃতিৰ শক্তিতে শান্তিৰ অনুভৱ কৰাই দিয়ে।

!! ওঁম্ শান্তি !!